

25 år
i kamp mot urett

Februar 1977
Nr. 2 - 26. årgang
Løssalg kr. 3,—

NEI TIL KLASSEKAMP! JA TIL SAMARBEID MELLOM LANDSMENN!

Herr redaktør!

Det er lenge siden jeg har lest noe så fornuftig som artikkelen «Vi kommer meget lengre ved å samarbeide» i januarnummeret av Folk og Land.

Her i Odda har vi mer enn

de fleste steder vært plaget av klassekampprophetene. Bare den som selv har opplevd det, vet hvordan disse hatske og aggressive fyrene kan forgifte, ikke bare en arbeidsplass, men et helt sted. Men nå skjer det noe. De fleste her er innstillet på at neste gang, da hiver vi dem ut.

«Nei til klassesamarbeid» tuter de oss ørene fulle med. Vi har lært noe annet. Nei til kran- gel! Nei til oppviglere! Nei til klassekamp! Men ja til samarbeid mellom landsmenn, ja til å snakke sammen på fornuftig vis for å finne en vei til å gjøre tingene bedre.

Det er det de fleste av oss vil. Det er det ikke så at NS i sin tid ville innføre en «Arbeidets lov» som skulle skape rettferdighet på arbeidsplassen og sikre oss mot hensiktsløse og ødeleggende konflikter som bare kan skade alle parter. En slik lov trenger vi nå. Og myndigheter

som sørger for at den blir respektert.

Fagorganisert, Odda.

En arbeidets lov var nevnt i Nasjonal Samlings program, punkt 11. Se vår sistesideleder. Red.

Sovjetunionen holder fortsatt på krigsfanger

Herr redaktør!

Herskerne i Moskva har i årevis forsikret at de forlenget har sluppet fri alle krigsfanger fra den annen verdenskrig. Av og til kommer man allikevel over beviser for at kommunistlederne lyver, her som i så mange andre saker.

I en tysk avis kom jeg over en reportasje som forteller om den 69 år gamle Georg Klass, Rottenburg, som nylig er kommet hjem etter 31 års krigsfangenskap. Riktignok visste familien at han var i live, for i 1956 kom det et kort med noen linjer fra ham. Han måtte imidlertid fortsette å leve i Kasachstan, og først da han ble så gammel at kommunistene ikke kunne presse stort mer arbeide ut av ham, fikk han lov å reise hjem.

Jeg skriver ikke dette for å vekke falske håp om at noen av våre savnede norske kamerater fortsatt kan være i live, men for enda en gang å vise hvor lite kommunisters ord er å stole på.
V., Oslo

Bondelaget spenner buen for høyt

Hvis noen er for en sterk norsk bondestand, så er det «Folk og Land». Det mener vi å ha gitt tydelig uttrykk for.

Nå må vi likevel reagere. I en tid hvor det er vanskelig for mange grener av norsk næringsliv å få endene til å møtes, hvor titusener trues av arbeidsløshet og hvor man må være glad for å kunne opprettholde sin levestandard, er tiden ikke inne til å kreve 10.000 kroner pr. års-
(Forts. side 6)

MIN FAR VAR IKKE PÅ GRINI!

Vi har tillatt oss å klippe nedenstående artikkel av advokat Bjørn Skundberg. Den har stått i flere aviser.

I TV har man på nyåret sendt tre barneprogrammer som beskriver barns hverdag i Norge i 1944, — «Mens far var på Grini». Tyskerne tar far i fengsel og hjemme sitter mor med fem barn.

Serien har gitt gode situasjonsbilder fra livet i hjemmet, fra lek og skolegang. Om den spesielle og store belastning det far for en familie å ha far i tyskerfengsel under krigen.

For barn i dag er dette leksjoner i historie. Det hendte imidlertid mer i Norge i forbindelse med krigen og serien har så absolutt behov for tilleggsbe-

merkninger. Dette av minst to grunner. For det første fordi serien kan gi det inntrykk at det var vanlig å ha sin far på Grini i 1944. Dernest kan serien gi næring til den oppfatning at de som satt på Grini under krigen og de som bragte seg i trygghet til Sverige, England og USA gjorde en særlig stor innsats for landet vårt.

Det er viktig at våre dagers barn gis et korrekt bilde av det som hendte.

I 1944 var det ca. 3.100.000 innbyggere i Norge. Ca. 20.000 av disse var fanger på Grini i løpet av krigsårene. Det største antall fanger på en gang lå på mellom 4.000 og 5.000. Om man regner med disse tall, finner en at det var en liten promille av landets befolkning som ble

fengslet av tyskerne. Det vanlige for barn i Norge under krigen var å ikke ha en far som satt på Grini.

Min far var ikke på Grini. En flink arbeidskar var han alltid, men under krigen ble hans innsats skjerpert.

Det ble flere dyr på gården. Dette med hester som hadde vært fars interesse, ble avvirket. Plassen ble gitt til ku, høns og for første gang i gårdens historie, også sau. Det gjaldt nå å skaffe mer mat.

Det ble ryddet i orrekratt rundt åker og langs grøfter. Løv- virket ble kappet opp, tørket og gjort til generatorknott. Det gjaldt nå å holde hjulene i gang på biler med gassgenerator.

En kjøpmann kom en gang og
(Forts. side 7)

Norsk selfangst skader ikke bestanden

Vi vet ikke hva slags krefter det er som ser seg tjent med å gå til kamp mot norsk selfangst, men stadig frekkere blir de ihvertfall. Bl. a. farer de med ren løgn ved å påstå at vi er iferd med å utrydde selbestanden.

Utenfor New Foundland finnes det i dag rundt halvannen million sel, og en rimelig beskatning ligger på ca. 200.000. Årets totale fangstkvote er på 170.000 dyr, så det er en god margin å gå på. Aksjonslederen Franz Webers påstand om at selen vil forsvinne om få år, er det rene tøv, sier forskeren Torger Øritsland til Aftenposten.

Det er med andre ord ingen grunn til å la ensporede fanatikere få stoppe en gammel og hederlig norsk næring.

STATSKAPITALISME ER BARE EN VERRE FORM FOR KAPITALISME

Redaktør Arthur Berg i den kristne Bergensavisen «Dagen» er en særpreget personlighet med markante meninger. Det står ofte strid om ham, og han ser ut til å like striden.

Vi vet ikke om den leder vi nedenfor gjengir noe av, er skrevet av Berg selv, men det er ihvertfall den samme klare tale som han er kjent for:

«Kapitalen endrer jo ikke karakter bare fordi man legger den i statens hender. Og marxistene ønsker jo ikke å avskaffe kapitalen eller kapitalismen. De vil overføre den på andre hender. Fra privatkapitalismen drømmer de seg over i statskapitalismen. Og det vil si at det «ondets rot»

som de snakker så meget om, vil de slett ikke avskaffe. De vil bare omplante roten til et annet jordsmonn. Men hvis roten gror i det nye jordsmonnet, og det forutsetter marxistene at den gjør, vil planten som vokser av den gamle roten være den samme i den nye jorden som den var i den gamle. Naturligvis.

Imidlertid vet jo også marxistene at det ikke er «kapitalen i seg selv» som er syndig. Det er profitt-begjær og egoisme som kryper inn i de kapitalistiske strukturene og forgifter dem. Derfor er det profitt-begjær og egoisme som er ondets rot. Og hvis man tror man kan skremme profitt-begjær og egoisme fra å forgifte kapitalen bare ved å

transportere den over til staten, da er man meget naiv.

Snarere vil det motsatte skje: For under kapitalismen blir kapitalen fordelt på mange hender, under statskapitalismen blir den liggende på én hånd. Og under kapitalismen har vi fordeling av politisk og økonomisk makt, under statskapitalismen hopes all økonomisk makt opp i den hånd der statskapitalismen har den politiske makt. Derfor blir det siste verre enn det første om man gjennomfører en ny økonomisk verdensordning av dette slaget.»

Når vi merket oss disse ordene, var det også fordi om trent nøyaktig det samme ble sagt av en annen nordmann for

47 år siden. I boken «Russland og Vi» skrev Vidkun Quisling i 1930:

«Når alt kommer til alt, står derfor striden ikke om kapitalisme eller kommunisme, for begge er kapitalisme, og det siste system mer ubarmhjertig og mindre sosialt enn det første. Men spørsmålet er: Sosial-individualisme eller kommunistisk slavestat? Om det økonomiske system skal være basert på individenes frie produktive virksomhet i kappstrid og samarbeid, eller utelukkende på kollektiv virksomhet med individene som intetsigende deler i et statsmaskineri. Dette
(Forts. side 6)

VÅR FRIHET KAN BARE BEVARES I ET STORNORDISK FELLESSKAP

Det er et beklagelig faktum at det i Norge er iferd med å utvikle seg en trangsynt og selv-god sjåvinisme som lite og ingenting har å gjøre med den sunne og fremsynte nasjonalisme som Quisling og Nasjonal Samling representerte. Istedenfor å være seg selv nok, sto Norges nasjonale bevegelse på det standpunkt at vår handlefrihet og egenart best kunne bevares i nært samarbeide med andre nordiske og stornordiske folk og i det hele tatt med alle som står oss interesseremessig nær.

Noen vil kanskje hevde at om NS en gang sto på et slikt standpunkt, så gjør ihvertfall ikke NS-folk det nå. Er det f. eks. ikke en kjensgjerning at NS-folk sto sørgelig splittet når det gjaldt spørsmålet om tilslutning til EF eller ikke? Jovisst var det det, men premissene for denne uenig-

het var andre enn mange tror. Forskjellen i meninger gikk ikke på hvorvidt et stornordisk fellesskap var prinsipielt riktig eller ikke, men på hvor mulig det var å gjennomføre et ekte fellesskap og en stornordisk solidaritet innenfor rammen av det politiske og økonomiske system som EF representerte og representerer.

At de stornordiske folk *trenger* et fellesskap, burde være lett å se. Våre samfunn og våre kulturformer er truet på livet fra to kanter: Fra den røde koloss (eller kolosser) i øst og fra et asiatisk og kanskje også afrikansk folkehav som er kommet i bevegelse. Det finnes selvfølgelig også en tredje trusel, men den skal vi bare såvidt streife innpå i denne sammenheng: De krefter som arbeider for en oppløsning innenfra.

Av Observator

De to *ytre* trusler, er av noe forskjellig karakter. De kommunistiske makter arbeider målbevisst, metodisk og på tusen forskjellige måter for å ødelegge oss. Det er en sammensvergelse av et omfang og med en effektivitet som verden aldri før har sett. Denne sammensvergelsesønskemål er å kunne knekke våre land ett etter ett, helst uten krig og blodsutgytelse og gjerne i allianse med alle krefter som arbeider for vår indre oppløsning. Et stornordisk fellesskap som vet hva det har å kjempe for og er villig til å gjøre det, ville være en uoverstigelig hindring for de røde konspiratører.

Den annen trusel, de våkne og ekspanderende folk i Asia og Afrika, har mer preget av en naturkatastrofe enn av målbe-

visst politisk handling. Men også her kommer de røde krefter inn ved at de med alle midler hisser til hat mot den hvite mann. Også det er et av de mange våpen som brukes i kampen for verdensrevolusjonen, og det er ingen tilfeldighet at så godt som alle såkalte «frigjøringsbevegelser» er marxistiske og mottar enorme mengder våpen fra Sovjetunionen og/eller China. Så eksplosiv som situasjonen nå er, kan det meget vel føre oss inn i en situasjon der de asiatiske og afrikanske folk med makt vil prøve å øke sin velstand på den hvite verdens bekostning. At det bare vil føre til nød og elendighet for oss alle, skal man kanskje ikke vente at de i dag skal forstå.

Den eneste måte å stoppe en slik utvikling på, er at de asiatiske og afrikanske folk lærer å

øke sin velstand på basis av sine egne meget store, men uutnyttede ressurser. Et stornordisk fellesskap med den nødvendige målbevissthet ville ha både politiske og økonomiske krefter store nok til å stimulere og lede denne utvikling på en harmonisk og fredelig måte, til nytte og glede for hele menneskeheten.

Men det er dessverre langt frem. Den ide som Quisling tok opp allerede i 1930, er nok forsøkt bragt videre av andre, men famlende og usikkert og uten den overbevisningens tyngde som skal til for å kjempe frem en slik i egentligste forstand livsviktig sak.

Hva Quisling så frem til, var et nært samarbeide, først og fremst mellom de nordiske folk i aller videste forstand, dvs. Norden, de tyske stater, Benelux, de

(Forts. side 6)

Organisert opposisjon i Polen

Det polske politi opptrer brutalt og bruker vold mot folk. Det er en av anklagene som er fremsatt av «Komiteen for forsvaret av arbeiderne» i Warszawa. Anklagen var undertegnet av 67 arbeidere som hadde vært utsatt for denne brutaliteten.

Komiteen ble dannet av pols-

(Forts. side 6)

Zaire gir skoler tilbake til misjonen

Blant de nye diktatorer og eneherkere i afrikanske land, ser det ut til at Zaires Mobutu er en av de mer jordnære og realistiske.

For et par år siden «nasjonaliserte» han alle landets skoler, deriblant de som misjonsselskapene hadde bygget opp. Nå er det bestemt at de skal gis tilbake til misjonen. Avisen «Dagen» i Bergen har spurt sekretær Hans Svartdahl i Pinsevennes Ytre Misjon hva grunnen til dette kan være, og han svarer bl. a.:

«Avgjørende for denne beslutning er tydeligvis klager fra de innfødte selv. Det skjedde både et kunnskapsmessig og ikke minst moralsk forfall ved skolen da de utenlandske misjonsselskapene ble utelukket fra å drive undervisning.»

Svartdahl ser optimistisk på misjonsselskapenes arbeidsmuligheter i Zaire i årene fremover.

Saudi-arabisk fornøft

De sterke prisforhøyelser på olje for fire år siden er den viktigste grunn til de økonomiske vanskeligheter den vestlige verden har opplevd siden dengang — bl. a. med 10—12 millioner arbeidsløse.

De mer rabiate medlemmer av de oljeproduiserende lands organisasjon OPEC har hatt planer om en ny prisforhøyelse på

15—25 %. Ikke minst gikk Libya og Irak inn for dette, mens det moderate Saudi-Arabia satte en stopper for aksjonen. Hvis prisene ble satt opp med mer enn 5 % forsikret Saudi-Arabia at landet ville oversvømme verden med billig olje og undergrave hele prisnivået.

Den saudiarabiske energiminister sjeik Yamani, erklærte

kort og godt at det umulig kan være i de arabiske lands interesse å bringe industristatene inn i en ny krise og å forverre tidens store problem, inflasjonen, ved å forlange ublue oljepriser.

Det finnes altså fremdeles politikere som ser lenger enn til nesetippen.

Falk

Det går raskt mot en rettfærdig og fredelig løsning i Sørvest-Afrika

Mens hele verden hetser mot de forferdelige sørafrikanerne, går det raskt mot en fredelig ordning av forholdene i Sørvest-Afrika («Namibia») som nå står under sørafrikansk forvaltning. Den såkalte Turnhalle-konferansen i Windhoek, der 156 representanter for alle folkeslag i landet nå har sittet sammen i bortimot et år, nærmer seg nå enighet om hovedtrekkene i den nye forfatning. Den gir like rett til alle borgere i landet, enten de er hvite eller sorte, og bygger på folkevalgte styringsorganer på alle plan fra kommunene og oppover. Alle landets mange folkeslag skal kunne velges inn i disse organer.

I en overgangstid frem til 31. desember 1978 skal landet ledes av en foreløpig president og en

regjering sammensatt av både sorte og hvite. President blir antagelig Turnhalle-konferansens leder, den hvite Dirk Mudge, som har satt seg i respekt hos alle.

Ennå gjenstår imidlertid å løse en del problemer. Opprinnelig var det f. eks. meningen at Clemens Kapuuo, leder for hererene, landets tredje største folkegruppe (etter ovamboene og de hvite) skulle overta som president etter Mudge i 1979. Nå gjør imidlertid ovamboene krav på denne stillingen. Det er fra gammelt av adskillig fiendskap mellom ovamboene og hererene, og ovamboene var til å begynne med nokså skeptisk innstillet til Turnhalle-konferansen. Terroristorganisasjonen SWAPO hadde forøvrig også sitt omtrent

eneste rekrutteringsgrunnlag blant ovamboene, men taper nå terreng dag for dag.

Et annet ennå uløst spørsmål er om de forskjellige folkeslag skal være representert etter sin størrelse i det nye parlament eller om de mindre folk skal være overrepresentert. Antagelig løses dette gjennom et tokammersystem, der det blir proporsjonal representasjon i det ene og lik representasjon i det annet kammer.

Sør-Afrikas regjering både godkjenner og stimulerer denne utvikling og gir dermed et klart bevis på at det sørlige Afrikas problem kan løses på fredelig vis — om alle parter vil.

Peik

China og sosial-individualismen

Herr redaktør!

I Kommunist-Kina har det etter Maos død foregått en voldsom maktkamp, som førte til at klikken rundt Maos enke falt og banet veien for den nye partiformannen.

Det får Observator i Folk og Land nr. 10/76 til å komme med følgende spekulasjoner: «Dette er i alle fall bare en sped begynnelse. . . . Men selv om det mange ganger ser temmelig mørkt ut, tror vi likevel samfunnene etterhvert vil gå i sosial-individualistisk retning. . . .»

Ærlig talt, herr redaktør! For oss som har vært medarbeidere i Folk og Land ut fra en dyp forståelse for og av de nasjonale ideer som førte til Quislings partidannelse 17.5.1933, er dette en direkte hån mot hans minne og politiske arv.

La oss bli spart for flere artikler av typen «Oppdager Kommunist-China individet?» Kina er i dag den internasjonale bolsjevismes nye hovedsete. At landet i tillegg langsomt gliet over i en ekspansjonistisk farvet nasjonalisme/rasisme, gjør ikke saken bedre. Tvert om!

For hvite nasjonalister, sosial-individualister og antikommunistere er en samlet front mot Mao-Kina og dens tusener på tusener av 5.-kolonister i de vestlige land, en livsnødvendighet. Observators artikkel bidrar bare til å svekke denne fronten, og det kan da umulig være hensikten med vår avis?

Norsk Front'er, Oslo

Hensikten med dette innlegget kan jo ikke være noe annet enn å få meg stempelt som tilhenger av Røde-China. Et slikt inntrykk kan man vel også skape når man omgås sitater så lett vint som innsenderen gjør. Den setning som nedenfor er fremhevet, har han nemlig freidig nok utelatt av sammenhengen:

«Det er i alle fall bare en sped begynnelse. *Fastlands-China vil ennå lenge befinne seg i det kommunistiske jerngrep.* Men selv om det mange ganger ser temmelig mørkt ut, tror vi likevel samfunnene etterhvert vil gå i sosialindividualistisk retning.»

At det skulle være en hån mot Quislings minne å hevde at hans ide, sosial-individualismen, vil seire i alle samfunn (legg merke til min flertallsform« samfun-

(Forts. side 6)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

«Ny livsstil»

Det vil være kjent for våre lesere at vi nå sender avisen til flere hundre mennesker som sitter i ledende stillinger eller har vist sterkt samfunnsmessig engasjement. På vår forsendelsesliste står bl. a. flere ledere i bevegelsen «Ny livsstil» — vi har nemlig håpet at denne nye stil også skulle inneholde en viss porsjon toleranse. Men nei.

Fra en av disse «livsstil»-ledere — i barmhjertighetens navn sier vi ikke hvem — har vi mottatt et brev fylt til bredden av skjellsord og hat. Akkurat det skal vi ikke beskjeftige oss nærmere med, for vi er jo så vant til slikt. Men i slutten av brevet forekommer en setning som vi synes fortjener en kommentar. Den lyder:

«Fri i alle fall kristendommen fra å skitnast til i lag med slik løgn, reaksjon, individualisme og mangel på nestekjærleik som det som er presentert her.»

Mangel på nestekjærleik! Det er vel farisæisme av ypperste klasse!

Nestekjærlighet kan ytre seg på forskjellig vis. Vår innstilling er at det enkeltmennesker såvel som folkeslag først og fremst trenger, er selvspekt og tro på egne evner. Bare det menneske og det folk er lykkelig som har lært å stå på egne ben, å sørge for seg og sine. Å stimulere til en utvikling som gjør dette mulig, er en av de viktigste ting vi kjemper for.

Den «nye livsstil»-mannen mener altså at dette er det motsatte av nestekjærlighet, og selv tror han, såvidt vi forstår, mer på almisser. Vi er enig i at solidaritet og støtte er nødvendig der noen er i en nødsituasjon, men som politisk prinsipp er almisser utålelige og hensiktsløse. Å gi nådige gaver til folk som i virkeligheten kan greie seg selv, er en fornærmelse som ofte setter ondt blod.

Så kanskje bør denne aggressive «livsstil»-mannen tenke seg om en gang til før han beskylder andre for manglende nestekjærlighet.

Ingen særlov for Schjødt'er

Vi har ikke vanskelig for å forstå at Sylvia Rafael, nå Schjødt, kan ha betraktet aksjonen på Lillehammer som en nødvendig innsats for det folk hun tilhører. Men så må hun også være villig til å ta konsekvensene av hva hun gjorde.

Politimesteren på Lillehammer har tatt den eneste riktige konsekvens: Han har utvist henne. Norge har ikke plass for noen utenlandske borgere som begår alvorlige brudd på landets lover og griper til vold.

Det går en viss tid mellom at dette skrives og leserne får avisen i hende. Hvis Justisdepartementet i mellomtiden skulle ha opphevet politimesterens avgjørelse, da har det enda en gang handlet på tvers av det norske folks rettsbevissthet. Det er ikke akseptabelt at det finnes en annen lov for Schjødt'er enn for folk ellers.

Hvis den samme handling som Sylvias hadde vært begått f. eks. av Ustasja, det undertrykte kroatisk folks frigjøringsbevegelse, er noen i tvil om hvilken lov som da ville blitt håndhevet?

20 gaveabonnement fra kameratlag i Salten

Kameratlaget «Gulbrand Lunde» i Salten holdt like før jul et møte, der selve «dektarmajnen» blitt møtt med slike spontane i egen person var møtt frem med hele ni nye dikt. De het «Veien frem», «Per Eyolf Gynt», «De gamle farver», «Hålogykongen», «En fremmed kom til auksjonen», «Ved en gravrøys», «Saltstrødde stier», «Hvem sviktet?» og «Gulbrand Lunde». Sjelden har en dikter blitt møtt med slike spontane ovasjoner — det ble orkans styrke med trampeklapp. Ellers var det kjempestemning hele tiden med utmerket servering og leik og dans til «normal» ring og leik og dans til «normal» kom til auksjonen, «Ved en musikk. Et lynlotteri innbragte gravrøys», «Saltstrødde stier»,

(Forts. side 6)

DE JOBBET TIL FOLKETS BESTE

NOEN TANKER OM VÅRE TILLITSMENNS INNSATS UNDER OKKUPASJONEN

Vi har tidligere bragt utdrag av «Hafr»s brev til en venn og gjengir her enda noen avsnitt:

Det levet nær 4 millioner mennesker i Norge under okkupasjonen og den varte som kjent i 5 år.

Man kunne avholdt seg fra ethvert samarbeid med okkupasjonten, og fått en ren tysk militærforvaltning. Vi mente det var bedre at nordmenn forvaltet landet, var på talefot og i forhandlingsposisjon med okkupasjonten, for å kunne vareta folkets tarv. Norge var, som kjent, ikke selvforsynende.

Det står til en okkupasjonten å avgjøre hva slags styre han vil samarbeide med. Tyskerne valgte, etter noen famlen, en ren NS-regjering. Det er ingen tvil om at det i denne regjering satt dyktige og redelige folk, som etter beste evne arbeidet for folkets ve og vel. At okkupasjonten skulle samarbeide med og gi fullmakter til en regjering, som om aftenen lyttet til London radio og hadde sitt hjerte der, var jo ikke å vente.

Denne regjering regnet i alminnelighet med tysk seier i krigen, og man må vel også si at den ønsket det. Det hadde man ikke lov til, sier du, når kongen og andre nordmenn arbeidet for et annet utfall. Jeg skal bare nevne at en ungdomsleder, som også var reserve-offiser, i retten ble minnet om det slagord som var meget benyttet i vår gamle hær: For konge og fedreland. Han svarte da at når det kom så langt at han måtte velge mellom de to måtte han velge fedrelandet.

Av Hafr.

Stort sett var det vel slik de tenkte, de som påtok seg ansvarene i NS-regjeringen. Fedrelandet var det nærmeste og de mente å tjene det — helt sikkert hvis tyskerne skulle vinne krigen, og skulle det gå den annen vei kunne det heller ikke skade at noen hadde virket som støtpute mellom folket og okkupasjonten gjennom lange okkupasjonsår. Dette gjelder både regjeringsmedlemmene og ordførerne utover landet. Stort sett jobbet de til folkets beste og burde ha fått anerkjennelse for at de stilte seg på så utsatte poster. I stedet fikk de lange fengselsstraffer.

Her talte det selvsagt meget at den «annen side» slett ikke ønsket ro og orden — tvert imot. Jevnfør tilfellet Reinhard Heydrich i Praha — han ble likvidert på grunn av vellykket samarbeid med det tsjekkiske folk.

Det er naturlig at en regjering med det syn som er nevnt foran ønsket ro i landet og var imot alle sabotasjehandling. Men det var nok et alminnelig ønske å slippe å legge seg bort i dette — det der fikk okkupasjonten ordne opp i selv. Det norske politikkom derved i en vanskelig stilling, særlig det politisk betonte Statspoliti. Ro og orden skulle jo opprettholdes, og alvorlige komplikasjoner kunne oppstå hvis de unnslø seg hvor motstandsbevegelse og sabotører var blandet inn.

Det var jo på dette område de virkelig alvorlige motsetninger mellom to deler av det norske folk kom for dagen. Menneskeliv gikk med, begreper som

eksekusjoner, gisler og likvideringer skapte den virkelige uhygge.

Vårt syn på dette er i korthet følgende:

Vi mente og mener at under de forhold som hersket i Norge var enhver form for gerilja og sabotasje forkastelig. Det kunne ikke ha noen betydning for krigens utfall, og for okkupasjonten var det bare nålestikk. Selv om vi har stor respekt for det mot og den offervilje som ble vist av enkelte, anser vi det for beklagelig at god norsk ungdom ble ofret på denne måte. Den virkelige hensikt, og det eneste resultat, var å hisse folket mot okkupasjonten — altså psykologisk krigføring for Vestmaktene. Jevnfør hva foran er sagt om Reinhard Heydrich.

Frontkjemperne settes ofte opp som motsetningen til den annen sides milorg og sabotører. Om dem kan man si det samme som ovenfor: deres innsats var uten militær betydning. De dro imidlertid avsted allikevel, var klar over den risiko de løp, og har vel heller ikke beklaget seg over de tap de led eller over at innsatsen var forgjeves. Dels var de drevet av en individualistisk vilje til å være med der de mente Europas skjebne ble avgjort, dels var det en mer organisert innsats, for å styrke NS' stilling overfor tyskerne og for å høste militær erfaring. Uedle motiver kan man vanskelig tillegge dem. De ventet neppe å høste laurbær hvis krigen gikk dem imot, men ventet heller ikke å bli behandlet som forbrytere.

Hafr.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie — vår sjanse til å få fortalt sannheten

Med dette nummer følger en stiftelsen i 1974 var utgivelsen av Odd Melsoms bok «Nå nasjonal Uriaspost», og nye resultater av arbeidet vil komme etter hvert de nærmeste år.

Videre er INO innstillet på å støtte unge forskere som på et uhildet grunnlag og med nøkterne øyne prøver å kaste nytt lys over okkupasjonshistorien. Også på dette område er konkrete resultater oppnådd.

Den tredje oppgave er å samle bøker, dokumenter og ennå utrykte beretninger som har sammenheng med okkupasjonstiden. INO's bibliotek omfatter flere tusen bind og mye annet materiale og er nyttig for alle som søker opplysninger om denne periode i vårt lands historie.

Biblioteket og INO's kontorer holder til i nyinnredede og fortrykk. INO's første resultat etter

(Forts. side 6)

Anders Brokstad til minne

Tidl. fylkesfører Anders Brokstad er død. Slik lød meldingen som nylig nådde oss. Denne trauste og høyreiste sunndølen er ikke mere. Så mange minner, så mange tanker strømmer på ved meldingen.

Sprunget ut av bondesamfunnet på Møre, med dype røtter i ættene der, falt det naturlig for ham å kjempe for alt han mente var til fedrelandets gagn. Med selvfølgelighet fant han sin plass i den fylkingen som kjempet for det han trodde på. Vi husker ham som det rettskafne, ærlige og varme menneske han var som aldri gikk på akkord med seg selv og sin overbevisning — og slik vil han leve i minnet hos alle oss, hans venner og kamerater. Våre varme tanker går til hans nærmeste.

R. J. F.

Alderens verdighet — og vår

Herr redaktør!

Selv om vi har noen vanskeligheter for øyeblikket, ligger norsk velstand i verdenstoppen. De som har skapt denne velstand, er i dag eldre og gamle mennesker.

De stred seg gjennom en hard depresjon i tredveårene, led savn gjennom fem års okkupasjon, maktet en hard etterkrigs-tid (som dessverre var særlig hard for noen), og da de omsider kom så langt at noe burde kunne legges til side, opplevde de et av de hardeste skattesystemer i verden.

Det er noe som heter alderens verdighet. Om denne verdighet ikke blir respektert, går det ut over vår, over nasjonens verdighet.

Vi øser våre velstandsmilliar-der ut i mange retninger og til et utall formål, ikke alle like nødvendige.

Men de som gjennom et hardt liv har slitt for velstanden, de lar vi leve, de fleste av dem, på et nivå der de bare får det aller nødvendigste og ikke en gang det alltid.

Deres verdighet holder nok. Det spørres bare om vår gjør det i lengden.

Ung kvinne, Stavanger

Et Norge bygget på tradisjoner og kultur

Herr redaktør!

Jeg vil først takke for et utmerket blad, som jeg hittil har kjøpt i løssalg, men nå har jeg endelig føyet meg inn i den stadig voksende abonnentskare.

Jeg er ennå ung, knapt 19 år, men etter det jeg kan se og har fått inntrykk av, er det på tide at NS-medlemmer og landssvik-dømte reiser seg. De nasjonale skal være stolte av sitt opphav. Det var ikke de som skulle straffes for å ha prøvet å redde Norge i krigs-årene. De skyldige var regjeringen Nygaardsvold, som satt med hendene i fanget og så på at Norge, vårt land, ble invadert av fremmede tropper. Invasjon eller ikke invasjon: Norge er ikke tjent med «sosialdemokrater» som stadig prøver å legge veien åpen for vår alles fiende sosialismen og kommunismen. Derfor ser de som styrer i dag, en fare i oss nasjonale. Vi som ønsker et Norge bygd på tradisjoner og kultur, på et nasjonalt grunnlag uten innblanding av fremmede. Vi som ønsker et sterkt nasjonalt Norge.

(Forts. side 6)

VÅRT PANTSATTE LAND

Av Arnold Lockertsen

Herr redaktør!

Det er helt riktig og sant: Våre fedre pantsatte etter oppløsningen av unionen med Sverige nesten hele Norge til kolonimaktene for å skaffe tilveie penger til de internasjonale statussymboler som dengang var ansett nødvendige. Hadde vi kunnet kikke på de dokumenter som Scharffenberg i sin tid forlangte på bordet, ville vi fått vite alle detaljer om dette — og kanskje også anledning til å tilgi og forstå.

Men da er det langt verre de ting som våre dagers folkevalgte har foretatt seg med landets herligheter og aktiva. Århundreskiftets myndigheter pantsatte rubb

og rake under torva i Norges land. Våre dagers valgte nøyde seg ikke med det, men har pantsatt resten, og da det som finnes inntil 200 mil ut. Og pantsummen er i dag noe omkring 85 milliarder. Det er denne sum, denne prisen Bratteli-regjeringa har betalt, av våre egne midler for fortsatt å kunne skryte av en såkalt velstandsutvikling, noe som de etterpå skrøner for folk at det er dem å takke for at vi har. Og denne løgngen går de også til valg på. Var det noen som snakket om å sette bukken til å passe havresekken?

Hva ville dere si, kvinner rundt i landet, om mennene deres en dag kom hjem med hund-

re tusen og opptrådte høyst spandable og gavmilde, og når dere så kikket nærmere etter, fikk vite at disse pengene, de hadde mennene deres skaffet tilveie ved å pantsatte rubb og rake av felles aktiva, slik at dere når som helst kunne få auksjonarius på besøk for å jage dere på marka?

Når jeg ser meg omkring og legger sammen to og to, så finner jeg ut, og det meget lett, at Bratteli-regjeringen har vært så smart med pantsettingen at selv ikke en SV-regjering med 100% av folkets stemmer bak seg ville kunne berge oss. For naturligvis kunne de nasjonalisere Norges land og rike og jord, men de

kunne ikke nasjonalisere alt utafor kysten til 200-milsgrensen, da dette område jo er pantsatt de siste tre årene, nemlig oljen under bunnen der. Men jeg kunne jo foreslå SV at de ved valget programfestet salg av oljeforekomstene ut fra 4-milsgrensen ut til 200-milsgrensen til høystbydende kjøper og så kjøpe tilbake igjen det som er pantsatt av Norges øvrige land og rike. Når jeg skriver dette i dette bladet, så er det med den hensikt at historien etterpå ikke skal komme og si: Vi visste det ikke. For no vet man det, hvis man vil vite det, for her er det sagt.

Arnold Lockertsen, Tromsø

Bør Børson senior er hauk over oss alle

Av Ola Furuseth

Johan Falkberget skrev om den stormannsgale Bør Børson junior så folk fikk noe å le av. Ja, men det finnes en eller flere Bør Børson senior også.

Hvem er så det? Jo, det er alle som et eller annet partistyre har utpekt, og så får godtroende folk gå hen og stemme på dem. Og så klatrer de så langt de kan komme oppover mot toppen. De får gjerne en snev av stormannsgalskap og herjer med alles skattepenger som om de skulle være oljesjeiker. De glemmer lett at de sitter «i steinrøysa borti bakken».

Først ødela de jordbruket, det vi skulle leve av. En bonde var en kulakk og burde likvideres. Ikke nettopp slik som Stalin drepte i millionvis, men prisene gikk nedover mot nullpunktet. Så slaktes besetningene ned, det er snart en sjeldenhet å se en

ku eller hest.

Det neste var skogbruket. Opprinnelig skulle skogen pleies, en skulle stelle pent med skogen. Det ble utdannet forstmestere og skogteknikere, og nåde den hugger som hugg ublinket! En kjører fikk se til at han ikke kjørte ned ungsog, det skulle ikke bli stygge merker etter en skogsdrift.

Nå er det slutt på svans, øks og barkspeade, og hesten er heller ikke bra nok lenger.

Nei, skal det monne noe må det brukes motorsager; øks og barkspeade er slengt på skraphaugen. I stedet for hesten må det være kjempestore traktorer til flere hundre tusen kroner.

Visst drar de bra, men samtidig valser de ned all småskogen. Det ser ut som det skulle ha vært krig der.

Forstmestere og teknikere er blitt overflødige. Det blinkes ikke lenger. Det bare pekes ut et sted å begynne på, og siden er det bare å slå ned til kvantumet er nådd. Så det er ikke lett å forstå hvorfor skogskoler skal fortsette.

Tranmælgjengen stemte mot alt forsvar, forsvaret fikk mindre og mindre penger. Like før den andre verdenskrigen var det bare 36 millioner kroner til hær, marine og flyvåpen.

Så kom krigen, og de fikk panikk. Delvis mobilisering, alle flyvere ut i tjeneste og de fløt med de gamle kassene. Men de bestilte da nye etterhvert, og omsider lå det 60 Curtisjagere på kaia i Oslo.

England som erklærte krigen den 3 september -39 ville lure ut den tyske flåten, og dermed sik-

re seg selv. Derfor la de ut minner ved norskekysten for liksom å stenge for malmtransporten over Narvik. Tyskerne bet på finten, engelsk flåte gjorde vendreis, og lot tyskerne sette seg fast om morgenen den 9. april 1940. Men siden kom de igjen og plukket den tyske flåten så de hade for lite å gjøre invasjon på øyriket med.

Men Curtisjagerne som lå på kaia i Oslo overtok tyskerne...

Så rømte de skyldige, og skrek over radio at alle som hjalp Quisling med å styre landet, de var landsforrædere!

Nå har de rømte kommet igjen og gitt hverandre æresgasjer, Tyskland ble delt opp i småbiter og fikk bære okkupasjonsbyrder i årevis.

Og her begynte skatteflåriet igjen. De som har litt til formue må flytte utenlands, gjerne til (Forts. side 6)

Kirken er ikke identisk med et skrøpelig presteskap

Herr redaktør!

Med interesse leste jeg «Victoria»s innlegg i F og L i november om oppløsende krefter i den romersk-katolske kirke. Men også her i vårt land merker man dem.

Da reformasjonen kom til Norge i 1537, var det ikke noe nytt kirkesamfunn som ble dannet — det var en forsettelse av den katolske, men med et nytt styresett og med en supplerende konfesjon, den augsburgske. Kontinuiteten fra oldkirken er således klar nok.

Men strid har det vært i den norske kirke, både før og etter reformasjonen. Her skal kunnevnes den såkalte kirkestrid under siste krig. Da begynte for alvor oppløsningstendensen, idet «kjærligheten ble kald hos de fleste», som skrevet står. Majo-

riteten av presteskapet nedla sine embeder. De prester som forble lojale mot statskirken, enten de var medlemmer av NS eller ikke, ble utsatt for boikott og miskjennelse, og NS-folk ble faktisk frosset ut av sine menigheter, ja ved enkelte anledninger ennog nektet sakrament og sjellesorg.

De streikende prester eller »jössingprestene» hadde fulle kirkehus, men det var og ble ingen vekkelse og det var de sensasjonelle «hyrdebrev» som var trekkplasteret.

Efter krigen stilte disse prester seg stort sett på deres side som ville ha NS-folk straffet. Det var ikke nåden og kjærligheten som rådet i deres hjerter — ikke underlig at mange NS-folk meldte seg ut av kirken. Dette skulle man etter min oppfatning nu ikke ha gjort. Kirken

er ikke identisk med et skrøpelig presteskap, men konstituert på Ord og Sakrament. Garnisonsprest Kjeld Stub uttalte ved en anledning: «Gå ikke ut av kirken, det er ikke kirken som sådan som har skylden. Vent bare, for de gamle prester går snart i grav, nye kommer til.»

Efter krigen måtte «jössingprestene» oppleve en bitter skuffelse, idet kirkene etterhvert igjen tømtes for folk. Sensasjonen var over. Etterhvert fikk man annet å tenke på, nemlig de oppløsende krefter som kristne NS-folk for mange år siden gikk til felts imot. Tenk bare på den undergravning som siden krigen har funnet sted i vårt samfunn, religiøst og moralsk. Og de mange sykdomstegn innen kirken, idet man slapp pop'en og eksperimenter til, videre forandring av bibeltekster og bønner, det

rene virvar som gjør at mange ikke lenger føler seg hjemme i kirkens hus. Kirkens menn står makteløse overfor utglidningen, noen er ennog med på å fremskynde den. Men noen er heldigvis fremdeles fornuftige og gudfryktige, de er verdt å lytte til. Og hva krigstidens «jössingprester» angår, har nok mange måttet revidere sin oppfatning med hensyn til NS-folket. Personlig har jeg truffet flere av dem. Deres bitre erfaringer og marxismens og kommunismens fremmarsj har gitt dem noe annet å tenke på, forhåpentligvis.

Til slutt en varm takk til presten Arne Godal for hans julepreken i Folk og Land. Et vitnesbyrd om at bladet er positivt innstilt til kristelig stoff. Det gleder mange.

Presbyter

Vårt åndelege avkom finnast innanfor fleire grupper

Av Trygve Engen

To som er uenige har fått spalteplass i januarnummeret. Og ære vera bladstyraren for det. Vidare er det ein anonym H. som har fått i oppdrag å svare dei to. Dette løyser H. ved å imøtegå *den eine*, Rolf de Caspary. Når det gjeld innlegget til «En sogning», går han derimot utanom poenget, nemleg «Folk og Land»s holdning til sitt eige «åndelige avkom».

No er det sikkert mangt og mykje som kan orsaka bladet sin «halvhet». Og alt slag «avkom» treng vel av og til litt ris. Likevel må eg tilstå at eg langt på veg er enig med «sogning». Vi NS var ikkje og er ikkje «gode misforståtte jøssinger», vi var og er dei første pionerane for eit nytt livssyn, eit samfunnssyn tufta på Guds eigne, evige livslover. Så vel det liberale som det marxistiske «demokratiet» er i strid med desse lovene og derfor farleg for menneskeleg vokster og utvikling. Noko kompromiss med desse livfiendtlige ideologiene er såleis ikkje muleg.

Vi gamle NS gjorde i si tid eit forsøk på å bygge opp eit nytt og betre samfund etter prinsippet fellesbaten framfor *eigenbaten*. For det vart vi dømd til kjettarbålet. Kanskje måtte det gå slik, fordi forsøket vart gjort i ein sers vanskeleg periode i vårt folks liv. Men vi hadde ik-

(Forts. side 6)

Selv om sannheten ikke blir hørt, bør vi bære den frem

Av Oscar Aall

«Den tyske invasjonen i 1940 var et uprovosert angrep!»

Dette er den ene av de to løgnene som har dinglet rundt munnvikene på norsk presse og rettsvesen nu i 31 år.

At det er en løgn vet alle som er noenlunde velinformert. Der er mer enn vidneprov nok: Lord Hankey, medlem av det engelske krigskabinett, erklærte kategorisk at England var først med å planlegge invasjon av Norge, og også først med å sette i verk den «såkalte (!) aggresjonshandling». Han burde vite det. Andre engelske og franske kilder går i samme retning. Der hersker altså på dette punkt bred engelsk-fransk-tysk enighet.

Hertillands behandles denne

kjennsgjerning — som altså de stridende parter er enige om, — på en eiendommelig måte: Blant folk flest benektes den. På mer velinformert hold forties den. På «høyeste», d.v.s. mest velbetalte hold, der man ikke godt kan benekte den uten å kompromittere seg ved sin uvidenhets, bagatelliseres den av dyktige bagatelliserings-eksperter. Men: Dette står fast for alle retter: Det var Vestmaktene som førte krigen inn over Norden.

«Quisling og quislingene har skadet landet før og under okkupasjonen!»

Dette er løgn nr. to som nu i 31 år har siklet ut av munnvi-

kene på norsk presse og rettsvesen.

Hva man enn måtte mene om de nazistiske raseteorier, — under okkupasjonen var de til fordel for det norske folk — «super-ariene» — som helhet. Og bare NS var i den posisjon at de kunne gjøre dem anvendelige i praktisk politikk. Hvis ideene ble avvist fra norsk hold, var det virkelig fare for at okkupasjens adskillig hardere praksis fra Polen, Ukraina, Jugoslavia, Nederland, og — og — og, ville bli overført hit. En ekstrarisiko i så henseende representerte handelsflåten. Seilte ikke nesten hele vår flåte for okkupasjens fiender? Kunne ikke hele den

(Forts. side 7)

Vi får bruke vettet vi som har det

Av Laura Smestad

Herr redaktør!

Mange takk for bladet. Jeg synes det er blitt mye bedre siden sist jeg hadde det.

En ting tror jeg likevel De skulle forandre på, og det er: Der De bruker ordet «vi», skulle De heller skrive «Nasjonal Samling». Det burde også gå frem

(Forts. side 6)

Kan hvem som helst grafse i våre domspapirer?

Herr redaktør!

Jeg er så enig, så enig i Deres karakteristikk av Jon Michelets bok «Jernkorset» som «et forvirret oppkok av maoistiske fantasier». Men én ting har De forsømt å sette fingeren på:

Michelet refererer flere steder fra papirer som stammer fra NS-folks rettssaker. Har virkelig hvem som helst, og ganske spesielt disse superrevolusjonære tinnsoldater, fri adgang til rettsarkivets dokumenter og derved til opplysninger om NS-folks private forhold?

Om dette er tilfelle, vil jeg betegne det som en rettsskandale og som et klart bevis på at vi NS-folk fremdeles er uten rettsbeskyttelse.

Tim, Larvik

Norge innførte Berufsverbot i 1945

Herr redaktør!

Norge er et merkelig land, dvs. ikke landet, men folket. Kommer jeg «hjem» på besøk fra det store utland, har jeg følelsen av å avlegge besøk på galehus.

Sist denne følelsen besatte meg, er ikke lenge siden. Jeg måtte nødvendigvis i all hast til Oslo; i flyet kom jeg til å sitte ved siden av en nordmann på hjemreise fra ferieopphold utenlands. Han utbredte seg om det tyske Berufsverbot (Forbud mot å ansette revolusjonære i offentlige stillinger. Red.), en ordning han hadde fått i vrangstrupen og

som hadde vakt hans vemmelse. Min reisefelle var, viste det seg, vel orientert om hva Berufsverbot innebar.

Men så kommer den merkelige norske mentalitet inn i bildet: På spørsmål fra meg om hva han syntes om det norske Berufsverbot, så han plutselig ut som et levende spørsmålstegn. Tanken på Berufsverbot i det vidunderlige demokratiske Norge var han alldeles fremmed for; det sa han like ut.

Jeg måtte da minne ham om de norske tilstander av 1945 og følgende år. Noen ble utestengt fra studier, de kunne ikke frem-

legge attest for «fast nasjonal holdning»; de skulle holdes ned. Statskirken innførte Berufsverbot for de prester som hadde vært anti-Stalin; hvor mange prester er ennå den dag i dag utestengt fra embete? Diverse jurister ble fratatt retten til å praktisere — jeg er selv en av dem. Dette forbud opprettholder Justisdepartementet fortsatt, 30 år etter krigens slutt.

Er da Norge den rette til å kritisere det tyske Berufsverbot? Er det ikke noe som heter at man ikke skal kaste med stein når man selv sitter i glasshus?

Utenlandsnordmann

MÅNEDENS «PERNILLE»:

TENK AT NOEN TØR REISE TIL TYSKLAND

Ælle har, ifølge Alf Prøysen, et sysjenbarn på Gjøvik, men ikke alle en far på Grini. Mange er det vel ikke, men min var altså ikke der. Intet vondt om dem som var på Grini, det var neppe noen dans på roser, men deres dans opphørte i 1945, fars ikke.

«Var morfar på Grini, mor?» Min datter og jeg sitter og ser på tredje avsnitt av Fjernsynets «Da far var på Grini.»

«Nei, Gullet han var ikke det.»

«Hvorfor ikke det da. Var ikke alle som var modige under krigen det?»

Programmet har tydeligvis vært diskutert på skolen.

«Morfar var modig på en annen måte.»

«Å, ja.»

«Men følg nå med på skjermen, så prater vi videre etterpå.»

Jeg vil ikke inn på det, vil ikke at en tredje generasjon skal blandes inn i dette som har lagt skygger over hennes besteforeldres og mitt liv.

Mens hendingene lyser opp på skjermen, forsøker jeg å legge en slagplan for den videre samtale, forklare uten helt å klargjøre, glatte over uten å nedsette mine foreldre eller noen i hennes øyne. Og jeg tror ikke at hun la merke til innlederens benyttelse av den offisielle klisjé, «at de som hjalp tyskerne ble kalt for nazister.» Men jeg er ennå ikke klar over hvordan jeg skal begynne, da filmen slutter. Det er ikke nødvendig heller, for spørsmålet kommer fra en helt annen kant.

«Du mor, at noen tør reise til Tyskland.»

«Hvordan det?»

«Alle tyskere er stygge og slemme mennesker. Og tenk på faren til Kari som var der i forrige uke. At han turte. Men kanskje han hadde hjulpet dem under krigen, og at de derfor var snille mot ham.»

«Faren til Kari var bare seks eller syv år da krigen sluttet, så det var vel ikke derfor.» Hun

hadde merket seg innlederens ord.

«Men mor...»

«Nei, nå må du høre litt på meg. Det finnes snille, og også slemme mennesker i alle land, ikke sant? Slemme og snille barn også.» Det tar halvannen time før vår samtale om dette tema er forbi. Vi har blitt enige om å reise til Tyskland til våren, for å se hvordan menneskene er der. Jeg får ta et kurs for å pynte på skoletysken. Jeg vil ikke at et, til dels forståelig krigstidshat til en bestemt kategori tyskere — og jeg kjenner også min fars aversjon for hva han betegner som «gull- og sølvfasaner», disse som gjorde alt de kunne for å gjøre seg selv og tyskere overhode upopulære i okkupasjonsårene — jeg vil ikke at det skal fortsette. Et hat som ble pisket opp til et massehat mot alt som tyskere het og som tysk var, jeg vil ikke at dette skal gå i arv til en tredje generasjon. Det får klare seg med det tyvende århundre.

Denne uken har jeg bladet en hel del i Grimbergs verdenshisto-

rie. Kriger er det ikke vanskelig å finne frem til, ikke fredsslutninger heller. Men jeg kan ikke oppdage en eneste krig eller fredsslutning siden år tusen, lenger har jeg ikke gått tilbake, hvor man ikke var venner igjen så snart krigen var over. Seierherre og beseiret spiste til og med frokost med hverandre. Ja, selv Europas erkefiende, den franske revolusjons budbringer Napoleons kiste ble ført i triumf hjem til Paris fra St. Helena 22 år etter Waterloo.

Bismark og Napoleon III hadde en lang, vennskapelig samtale da kanonene tidde etter den fransk-tyske krig, og selv etter første verdenskrig fikk Hindenburg føre sine egne, tyske tropper tilbake fra Vestfronten til Tyskland i 1918. Det var ingen som forlangte ham dinglende etter et rep om halsen, fremdeles hengte eller skjøt man ikke de beseirede som etter siste krig. Og når jeg leser Heradstveits bok, forstår jeg ikke at man kunne skyte Quisling eller noen av hans ministre.

Men jeg skjønner jo heller ikke at dødsstraff kan eksistere i et sivilisert samfund, som bekjenner seg til en lære om å vende det annet kinn til og ikke praktisere det arkaiske øye for øye og tann for tann.

Selv ikke disse blodoffer var nok. Fortsatt nøres det opp under hatet, fortsatt er det gode og slette nordmenn. Det er som i eventyret «Somme kjerringer er slike», hvor en av dem talte om «salig mann sin» og om den usæle. Salig Nygaardsvold og usæle Quisling, statsbegravelse contra bortgjemt urne.

Det hat som holdes vedlike er kunstig; sett i historisk perspektiv fortøner det seg fullstendig uvittig som år for år distanserer oss fra 1945. Er det ting seierherrene har på samvittigheten, som ikke har lekket ut, og som er så forferdende at vi ikke må få vite det så lenge også min generasjon lever, som hatet benyttes til å dekke over?

Pernille

Vær forsiktig med det åpne visir

Herr redaktør!

Hyggelig å se at Svein Halse nu reserverer seg mot de famøse overskrifter og innhold som Nye Alle Menns blad gav intervjuet med ham. Ifølge Svein Halses innlegg nu i Folk og Land er antall «sviktende» redusert til ca. 2 a 3 promille. Det er forbausende at Svein Halse fant det opportunt å omtale dette i intervjuet. Det er jo nettopp denne bagatell som gir billedbladet en kjærkommen anledning til å falle N.S.-folk og ledere «i ryggen».

Med det kjennskap til presse og massemedia som vi har skulle det ha vært helt unødvendig å presisere slike bagateller sett i relasjon til den gode og aktverdige holdning som den alt overveiende majoritet av N.S.-folk inntok under fangenskapet.

En kommentar til dette med det «åpne visir»:

For noen tid tilbake ville tidligere frontkjemper ha en liten tilstelning sammen. Den måtte avlyses/lyttes. Grunnen var at ca. 500 «røde marxister» sto parat til å «knuse» sammenkomsten som forøvrig var helt upolitisk.

Jeg kom hjem fra fronten i slutten av 1944 og deltok helt frem til kapitulasjonen i bekjempelsen av kommunistiske geriljagrupper. Dette kostet meg mange års ekstra konsentrasjonsleir-oppheold.

Etter å ha studert den «utvikling» som Vest-Europa nu har gjennomlevet i etterkrigstiden er det vel for de fleste blitt åpen-

bart at vi er på «full fart» inn i det marxistiske samfunnssystem. Quisling hadde helt rett da han nettopp forutså en slik utvikling som det mest skremmende for vår kultur. Jeg er derfor blitt ytterligere overbevist om at jeg befant meg på den rette siden under krigen og ville ikke ha valgt annerledes idag, selv om muligheten og evnen til å stanse denne røde terrorbølge nu er adskillig svekket.

Hvis Svein Halse har samme oppfatning som jeg vil jeg anbefale ham å bruke «lukket visir».

Frontkjemper, Oslo

Vi får bruke . . .

(forts. fra side 5)

at Nasjonal Samling har sympatisører. Med uttrykket «vi» synes jeg at Nasjonal Samling isolerer seg for mye i fra motstanderne. Kulturelt sett er det skikk og bruk at seierherrene skal vise den tapende part *storsinn*, men i det daglige liv merker en dessverre altfor ofte at norsk kultur nettopp på dette område må sies å være sunket betraktelig de siste 35 år. Jeg vil si som en lege på psykiatrisk sykehus sa en gang: «Vi får bruke vett vi som har det.»

Noen av motstanderne til Nasjonal Samling viser, eller forsøker å vise, vilje til å bygge bro over misforholdet, men ofte viser det seg at de ikke er modne nok til å sette seg inn i Nasjonal Samlings tankegang. Med andre ord: De kapitulerer. Jeg hadde nylig besøk av en slik dame som nok hadde vilje til å bygge bro, men evnen strakk ikke til. Hun kom tydeligvis for å omvende meg, ikke for å sette seg inn i min tankegang.

Laura Smestad

HOMØOPAT

A. Gjerstad

Homøopati — urteterapi — naturmedisin.
Timeavtale tlf. (02) 13 35 02.
Paal Bergs vei 48, 1349 Rykkinn, Bærum.

HOLMSET OVERNATTING OG CAMPING

Ligger ved riksvei 17, midtveis mellom Steinkjer og Namsos. Værelser med adg, bad. Frokost. TV. Hytter. Velkommen til kortere eller lengre besøk. Tlf. Namdalseid 906. Post: 7823 Sjøåsen.

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

er under dannelse i Bergen. Inntil vi får en fast postadresse, kan interesserte fra hele landet skrive til oss under adresse Folk og Lands ekspedisjon, postboks 7157 — Homansbyen, Oslo 3. Brevene vil så bli videre-sendt til oss.

Statskapitalisme . . .

(forts. fra side 1)

siste system overser den grunn-sannhet i tilværelsen at visstnok er den menneskelige utvikling bundet til samfunnene, men at den skjer gjennom individene og når sitt mål i disse. Mer enn alt annet er det denne grunnfeil ved det marxistiske system som har fått sin dom i Russland.»

Vår frihet . . .

(forts. fra side 2)

angelsaksiske nasjoner og senere også med andre interessebeslektede folk.

NS-folk og våre meningsfeller i andre land har i dag en minimal politisk innflytelse, men en ting kan vi likevel være med på: Aktivt og daglig gjøre hva vi kan for å holde levende ideen om et ekte stornordisk fellesskap, bygget på gjensidig respekt og solidaritet mellom folk som samtidig er stolte og glade over sin nasjonale egenart.

Så enkelt ble det sagt i Nasjonal Samlings program: «Utenrikspolitikken skal søke tilknytning til rase-, kultur- og interessebeslektede folk verden over for særlig på denne felles grunn å gjøre vår innsats i folkenes verdensfellesskap.»

Og det syn kan ihvertfall ingen kalle transsynt sjåvinisme. *Observator*

Organisert . . .

(forts. fra side 2)

ke intellektuelle like etter urolighetene i juni i fjor, da hundrevis aarbeidere ble arrestert og meget hardt behandlet. Andre ble jaget fra sine jobber og ble nektet all sosial understøttelse på grunn av «ulydighet».

Den polske kommunistregjeringen har selvfølgelig erklært komiteen for ulovlig, men på grunn av sin egen svake og utsatte stilling i øyeblikket, har de røde ledere ennå ikke våget å gripe inn overfor den. Ved minst én anledning har de imidlertid latt «folkemassenes spontane vrede» gå ut over komiteemedlemmene, men også dette kamuflerte maktovergrepet viser jo tydelig hvor redde man er for å gripe direkte inn.

China og . . .

(forts. fra side 2)

nene») er mer enn vanskelig å begripe.

Ellers burde det da for en sosialindivudualist (nasjonalist) være interessant nok å konstatere at selv et hardkokt, superegalitært kommunistisk samfunn må bøye seg for den realitet at mennesker er forskjellige, at de alle har en egenart og egne aspirasjoner som man er pent nødt til å ta hensyn til.

Observator

Fra brevbunken

HORDALAND

Den ene av mine barn er nå i tyveårene, den andre i tenårene. Det var ingenting i skolen som kunne så spor av tvil om at deres besteforeldre og deres mor var landssvikere. Men ved selvsyn og spørsmål fikk de litt ballast på ferden, og nu er de så gamle at de forstår mer. Det er ikke alltid den som vinner som har rett.

Bjørg Bugge

OSLO

Hvorfor blir det hele tiden skrevet artikler for å rettferdiggjøre tidligere NS-folk og frontkjemper? Det hele minner stadig om et organ for sutrende unger. Det er jo stort sett bare andre sutrere som leser det, så det har jo ingen misjon.

Anonymt brev

Hjertelig takk for avisen! Den har en forstandig og god målsetting og burde bli lest av mange flere.

A. H. S.

AKERSHUS

Jeg vil samtidig takke for godt redigert blad, og er glad at det finnes uselviske og uredde folk som fremdeles taler vår sak på en klok og informativ måte — nøkternt og objektivt. Hold frem som dere stevner.

H.

MØRE OG ROMSDAL

Kunne det ikke være mulig for redaksjonen å dempe tonen litt ned om dette stadige NS? Etter mitt skjønn skulle bladet også bare sette inn en spydspiss mot m-l'erne. Jfr. siste side av F og L nr. 1 i år. La bladet gi litt mer av kulturelt stoff og stoff fra dagliglivet.

Anonymt brev

20 gavebon . . .

(forts. fra side 3)

et pent beløp som ble rundet oppover til kr. 800,— og som gir høve til å sende «Folk og Land» til 20 adresser i et år.

Ref.

Hjertelig takk til kameratlaget «Gulbrand Lunde» for gaveabonnementene. Et eksempel til etterfølgelse for mange. Men: Dere glemte å sette på avsenderadresse. Den vil vi av flere grunner svært gjerne ha.

Red.

Vårt åndelege . . .

(forts. fra side 5)

kje høve til å velje tidspunkt, vi kjende kallet til å gjera det som ein eller annan måtte gjera nett då. Og det brende vi oss på.

I meir enn 30 år har no liberalister og marxister drive sin krig, kald eller varm, mot kvarandre og mot oss. Vi vart gamle og utslitne i kavet «frå vår til vår». Kven er det då som no har vilkår for å bygge den neste stat? Jau, — vårt åndelege avkom. Ingen andre. Men kvar er så dei å finne? Vonleg innanfor fleire politiske grupper.

Trygve Engen

Institutt for . . .

(forts. fra side 2)

holdsvis rommelige lokaler i Enerhaugsplassen 4, Oslo 6.

Den virksomhet som her er nevnt, krever selvsagt penger, og den eneste finansieringskilde er kontingent og bidrag fra medlemmer og sympatisører. Alt arbeide i organisasjonen gjøres av frivillige krefter — det er ikke noe fastlønnet personale.

INO's formann, som velges av den årlige generalforsamling, er Kåre Haugerud.

Bondelaget . . .

(forts. fra side 1)

verk eller halvannen milliard i alt. Men det er det Bondelaget gjør. Selv om det vel er lagt inn noe prutningsmonn, tror vi at man spenner buen for høyt.

Den periode vi nå er inne i, krever solidaritet og moderasjon. Bøndene har krav på adskillig «etterslep». Men det er uklokt og psykologisk uheldig å kreve for store biter akkurat nå.

Et Norge bygget . . .

(forts. fra side 4)

Derfor, nasjonalister, stå samlet! Ung som eldre. I det nasjonale fellesskapet skal et sterkt Norge vokse opp. Jeg håper også: På restene av det som våre forfedre prøvde å bygge opp helt frem til 1945.

Det er stortingsvalg til høsten, og vi nasjonale unge er våkne. Dere skal få høre fra oss i tiden som kommer.

Ungnasjonalist, Trondheim

Bør Børson . . .

(forts. fra side 4)

Sveits, ellers blir de flådd til skinnen.

Like før vi er bankerott og konkurs finner de på dette oljeeventyret, vi skal bli oljesjeiker alle sammen!

Resultatet er oljesøl, fullt med

(Forts. side 7)

(forts. fra side 6)

skrap på havbunnen, ødelagte fiskeredsaker, fisken forgiftes og drar sin vei.

Bør Børson junior var en latterlig men stort sett ufarlig person. Men Bør Børson senior er hank over oss alle, prøver blokkere land langt unna og sender millioner av våre skattepenger til hjelp for andre.

Bør Børson senior tror han er en Krøsus, — på vår bekostning. Men går det ikke an å bli kvitt slike karer som bare søler og bygger «pyramider» over seg selv?

Ola Furuseth

Selv om sann . . .

(forts. fra side 5)

hjemmeværende befolkning betraktes som en slags gisler? At Norge slapp så lett skyldtes først og fremst Quisling og hans administrasjon.

Årsaken til den stadige siklingen er en sterk appetitt på penger. Brofoss preget begrepet «Forretningen Norge» straks etter okkupasjonen. Og i denne forretningen bør det være godt samarbeide mellom høyre- og venstrefinansen.

Den amerikanske samfunnsfilosof Eric Hoffer sier at en massebevegelse godt kan greie seg uten en felles Gud. Men det er absolutt nødvendig at den har en felles, alle steds nærværende *Faen*. — Hoffer er mindre opp-tatt av hvordan en slik Fellesfaen demper motsetningene mellom forskjellige partier — som f. eks. Høyre og Arbeiderpartiet. Men det er jo klart at hans sorte majestet også i dette stykke kan gjøre god nytte.

De politisk bevisste, både på sosialistisk og borgerlig hold, innså dette i 1945. A. og H. partiene kunne gjensidig anklaget hverandre for ganske mye av ulykkene landet over i forbindelse med okkupasjonen, uten å komme i konflikt med sannheten. Men finansielt sett ville dette vært yderst uheldig.

Derfor istemte de hellere uni-

sont: «Thi kjennes det for rett vårt Quislingsparti skal unngjelde det!»

Og denne beslutning har — akkurat som rettskjendelsen i Wessels berømte dikt «Smeden og Bakeren» — utvilsomt vært en samfunnsøkonomisk suksess.

Men om man reiser det aktuelle spørsmål: «Kan sannheten slippe til nu?» Vil svaret bli: Neppel!

I den lille byen Wessel dikter

om ville, så lenge smeden levde, — enhver som vidnet om gamlebakerens uskyld bli å anse som et samfunnsøkonomisk høyst ondartet individ.

Slik vil også her i Norge idag ethvert vidne som erklærer at lord Hankey ikke var noen løgner, ethvert vidne som erklærer at quislingene ikke skjerpet men tvertom *mildnet* okkupasjonen, bli ansett på samme måten. Alle partier — fra H. til A., K., og SV — har stadig behov for å velsignes med innbyrdes fred og fordragelighet. Og til det trenger de sin FELLESAEN. Men selv om sannheten ikke blir hørt, bør vi bære den frem. Vi holder ved det bikkjene fra å ete hverandre. Og vi bør nøye oss med å fortsette, heretter som hittil, som Europas frommeste minoritet.

Oscar Aall

Min far var . . .

(forts. fra side 1)

klaget over at det ikke var mulig å oppdrive koster. Far min hogg i bjørkeskogen og satt i gang produksjon av soplimer. Det gjaldt nå å ikke være rådløs.

Innen krigen var over, hadde

far min lært seg å sy overlær på tresko. Det var nå om å gjøre å ikke bli skoløs.

Fiskerne dro ut til fiskefeltene under særlig vanskelige forhold. Kystrutefarten ble holdt i gang. Dette til tross for minefaren og til tross for faren for angrep fra engelske fly og U-båter. Togene ble holdt i gang selv om det også var tyskere som passasjerer. Det gjaldt nå å skaffe mat og få denne spredd til befolkningen på beste måte.

Vi som var barn dengang har mange å takke. Som TV-serien viser, fikk vi på skolen utdelt tran og strumatabletter. Enda ser jeg for meg lærerinnen — et elskelig vesen — der hun gikk fra pult til pult med tranflasken. Hun ville helst se tranen forsvinne i halsen. Ingen skulle jukse unna. Med strumatablettene gikk det lettere. De smakte av sjokolade. Det var de som holdt roret her i landet som sto for denne utdeling. Londonregjeringen, hadde intet med utdelingen å gjøre.

Og i hjemmet — ved middagbordet — ble det hver dag passet nøye på at vi barn fikk forsyne oss først. Det er faktisk fint å tenke tilbake på.

Da krigen sluttet i 1945 ble mange arrestert i den bygda hvor jeg bodde. Hjemmefront med stengun kom i lastebiler, foretok

skoler og bedehus. Blant de arresterte var det også bønder som ble tatt rett ut av våronna.

Far min fikk nå jobb med å gi støtte og trøst til mødre og barn som hadde far i hjemmefrontfengsel. En familie ble kastet på gata fra tjenestebolig. Far tok høyvogna og hentet møbler, utstyr, kone og to barn hjem.

— Du er enda liten og dum — slik sa far til meg, — men din intelligens er høyere enn hos de som står vakt ved fangeleiren. Skaff meg rede på hvordan N.N. og M.M. ønsker at tingene blir gjort.

Det var noe for spennende for en smågutt å kripe helt inn i fangeleiren og ta kontakt med fanger som satt der med brev — og besøksforbud.

Barn av N.S.-folk var gratis. De kunne hele veien denges av alle og overalt. Mobbingen av N.S.-folk og deres familier som begynte i 1940 fortsetter enda i dag. Gjennom fantastiske hele 37 — trettisyv — år. Den synes ingen ende å ta.

Far min satt ikke på Grini. Men det var han som gjorde det mulig å overleve krigsårene og etterkrigsårene her i landet. Dette gjorde han sammen med alle andre som sto på i sitt daglige arbeide. Sammen med de som kunne tøyse seg og glatte over. omringninger og samlet folk i

Enestående oppslutning om «støtteannonserne»

Så mange «støtteannonser» er kommet inn i desember og januar at det vil gå flere nummer før vi blir ajour med våre kvitteringer — men la ikke det avholde noen fra å sende sitt bidrag! Vi skal nok finne plass, selv om vi må gå ut over den halvside vi normalt har avsatt til dette.

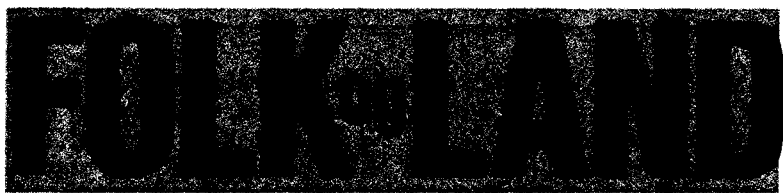
Denne gang sier vi takk til 49 nye bidragsytere som har sendt oss tilsammen kr. 3.582,—.

«Støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer.

«STØTTEANNONSER» fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

J., Bjerka 100,—	N., Viggja 60,—	F., Stavanger 60,—	O., Nore 60,—	J., Hernes 150,—
E., Mosjøen 50,—	O., Oppdal 60,—	K., Hafsfjord 150,—	T., Kongsberg 60,—	I., Heradsbygd 60,—
H., Kolvereid 50,—	M., Røros 60,—	R., Ganddal 210,—	M., Skollenborg 200,—	K., Skarnes 60,—
G., Klingsundet 100,—	H., Sande i S.fj. 60,—	H., Egersund 60,—	I., Drammen 60,—	H., Nittedal 60,—
H., Verdal 50,—	G., Bergen 50,—	F., Flekkefjord 60,—	S., Røyken 60,—	M., Nesøya 60,—
I., Levanger 60,—	P., Stavanger 100,—	E., Finsland 60,—	D., Nesbyen 150,—	R., Ski 60,—
K., Flornes 60,—	O., Stavanger 62,—	H., Lillesand 60,—	B., Røykenvik 60,—	T., Rygge 60,—
		J., Porsgrunn 60,—	J., Lena 60,—	C. H. L., Oslo 60,—
		O., Rjukan 60,—	I., Kvam 60,—	N. E. E., Oslo 60,—
		O., Sandefjord 60,—	E., Ringebu 60,—	T. D. L., Oslo 60,—
		F., Sundene 60,—	H., Storelvdal 60,—	A. T., Oslo 60,—
		A., Holmestrand 60,—	I., Stai 60,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Arbeidets lov

I mellomkrigstiden var det en nærmest revolusjonær tanke å hevde at lockout og streik burde være forbudt. Såvel lønnstagerne som arbeidsgivere anså det som sin selvfølgeligelige rett å ta slike kampvåpen i bruk når de mente situasjonen krevdet det.

Siden den gang tror vi flertallet av det norske folk er blitt både mer modent og har fått en større forståelse av hva som er viktig og sentralt i forholdet mellom mennesker: Viljen og evnen til å samarbeide. Selv om vi har fått AKP(m-l) og fortsatt har endel andre kommunister og sosialister som sprer klassekampens evangelium og anser det som en oppgave å så splid mellom folk, så tenker de fleste nå annerledes: Vi er voksne, opplyste og fornuftige mennesker som er vel istand til å sette opp skikkelige «trafikkregler» også for vårt arbeidsliv, regler som er rettfærdige til alle sider og mulig å godta for alle parter. Vi er sikker på at en slik oppgave ikke vil være umulig for et folk som først av alle i Europa i sine landskapslover (Gulatingsloven o. a.) greide å skape og avtale almene rettsregler på et høyt og humant nivå.

Greier vi å lage en slik arbeidets lov, da vil lockout og streik bli sett på som det egentlig er: En anakronisme, uverdige moderne mennesker, en borgerkrigsinstitusjon som skader hele folket og hver enkelt av oss.

Som i så mange ting var Nasjonal Samling også på dette område foran sin tid. I NS' program, punkt 11, het det: «Lockout og streik forbyes. En arbeidets lov fastsetter arbeidsgivernes og arbeidernes rettigheter og plikter, deres innbyrdes samarbeid og bestemmer hvorledes interesseretvister i arbeidslivet skal avgjøres. For å verne bedriftene og deres funksjonærer og arbeidere mot misbruk, endres også børs- og aksjelovene, og ledelsens personlige ansvar skjerpes.»

«Progressive» feiltrinn i Unge Høyre

Det er mye om å gjøre for Unge Høyre å bli oppfattet som «progressiv». Bl. a. ytrer det seg på den måte at UH-bladet «Extra» har tatt til å hamre løs på f. eks. Sør-Afrika og Sovjetunionen i samme grad. Det er omtrent like vilt som å påstå at en ørefik og et mord i prinsipp er like alvorlige forbrytelser.

Gjennom 60 år har de skiftende ledere i Kreml drevet en iskald og metodisk utryddelse av alle elementer i Sovjetunionen som de ikke liker. Det dreier seg om flere titalls millioner menneskeliv. I hele denne tiden har de dessuten deltatt i og stimulert til kriger og voldshandlinger utenfor Sovjetunionens grenser, og også denne aktiviteten har vært meget planmessig og kostet nød og død for et stort antall millioner mennesker.

I det sørlige Afrika strir man med et uhyre vanskelig, historisk betinget problem. Hvordan dette problemet skal løses med minst mulig menneskelig ulykke, er det ingen gitt å gi en sikker resept på. Den ene måte kan være like god eller like betenkelig som den annen. Men en ting er sikkert: Her er det ikke spørsmål om planmessig utryddelse av mennesker, men i verste fall om feilaktige metoder eller politisk uforstand.

Å hevde at planmessig politisk vold gjennom seks tiår på den ene side og ev. politisk dumhet eller uforstand på den annen er like forkastelige og i det hele tatt sammenlignbare, kan bare tjene til å forvirre begrepene. Og hvem som i dette tilfelle tjener på det, burde enhver lett kunne se.

«Spionen på Slottet» som alle visste om

I den diskusjon om Finn Støren's forhold som nylig har foregått i Morgenbladet, forteller C. C. (redaktør Chr. Christensen) om en spion på Slottet som holdt Hjemmefrontens ledelse underrettet om hva som foregikk der, bl. a. i Støren's Direktorat for Spesialorientering. Det er en helt korrekt opplysning. Hva som imidlertid ikke er riktig, er at han gjorde sin jobb «med livet som innsats», slik det hevdes i en billedunderskrift i forbindelse med C. C.'s artikkel.

I virkeligheten var det minst to slike «spioner» som NS-ledelsen godt visste om, men den ene av disse er det av forskjellige årsaker ingen grunn til å ta særlig alvorlig, selv om han etter krigen skrøt svært av både det ene og det annet. Den mann

C.C. skriver om, er antagelig den unge E. H., som var ansatt som sekretær i Støren's direktorat.

Vi har snakket med et par mann som begge hadde en viss tilknytning til Støren, og de kan fortelle: E. H. var ansatt av Støren i full bevissthet om hvem og hva han var. De ble begge av Støren gjort oppmerksom på hvilke forbindelser E. H. hadde, slik at de skulle være klar over hvem de samarbeidet med. De sier ellers at de selv uten disse opplysninger fra Støren ville blitt klar over forholdet, fordi E. H.'s «snusemetoder» var svært primitive og åpenbare.

Hvorfor ble det ikke slått ned på en slik mann?

Forklaringen er så enkel at antagelig svært få vil tro den: Støren og NS-ledelsen i det hele

var overhodet ikke innstillet på å skjule hvilket arbeide Nasjonal Samling gjorde for å hevde norske interesser.

Den samme holdning kom jo til uttrykk på en annen måte. I de første uker etter kapitulasjonen i 1945 fortalte de fleste av oss villig og detaljert hva vi hadde holdt på med. Vi mente jo å ha gjort en nyttig gjerning, og at alle ville forstå det om de bare fikk vite mer om det. Denne åpne holdning fikk vi bittert svi for, fordi seierherrene konsekvent tolket alt i verste mening. Men de forklaringer vi på denne måte har etterlatt oss, har likevel en god side: Stillet overfor historiens domstol vil vi stå sterkt.

H.

Det er lett å skjønne hvorfor «venstrekreftene» er imot norsk overvåkingstjeneste

Avsløringen av den kvinnelige spion i Utenriksdepartementet og utvisningen av diverse sovjetiske diplomater og andre tjenestemenn kommer ikke overraskende. I hvertfall ikke for dem som følger med i de rødes virksomhet. Det er en ubestridelig kjennsgjerning at KGB holder et høyt aktivitetsnivå i Norge, at det finnes nordmenn som av den ene eller annen grunn går Sovjetunionens ærender og at dessverre bare en forsvinnende del av denne virksomhet noen gang blir avslørt.

Hva disse avsløringer kan tjene til, er å gjøre også et annet forhold krystallklart: Når «venstrekreftene» gang på gang prøver å lamme vår norske overvåkingstjenestes effektivitet ved alle mulige slags horrible og ubegrunnede påstander, så løper også de, bevisst eller ubevisst, en fremmed og farlig nabomakts ærender. De prøver å fremstille overvåkingstjenestens arbeide som et angrep på norske borgere rett til å mene hva de vil. De vet så inderlig godt at overfor

«venstrekreftene» er det ihvertfall ingen meningstvang, tvert imot. Men det som vi må beskytte oss mot, og som aldri kan tolereres, er at nordmenn letter våre fienders vei til livsviktige informasjon og dermed kanskje med tiden til denne fiendes herredømme over oss. Hvem som i dag er mest tilbøyelig til å foreta seg slike ting får enhver gjøre seg opp en mening om.

Det er ellers meget avslørende når SV's formann, Berge Furre, prøver å unnskyldte det hele med at «Norge må som en følge av blokkpolitikken og medlemskapet i NATO ta en del av medansvaret for dette.» Slik taler en politiker som er mer forankret i en politisk ideologi enn i sitt eget land.

Noen vil trekke på skuldrene og si at slik virksomhet har ihvertfall ikke NS-folk moralsk rett til å ta avstand fra. De gjorde jo det samme selv. Det er en forbannet løgn. Vi som var med i NS fra begynnelsen av, vet så utmerket godt at dette

ikke var tilfelle, og dessuten har jo nå den seriøse forskning slått endelig fast at det ikke fantes noen «femtekolonne»-virksomhet fra vår side i Norge. Hva andre drev med, er jo en annen sak. De røde går jo alltid sine egne, uransakelige veier. Vi for vår del var ærlige nordmenn, opptatt av Norges sak og Norges skjebne. Men det er jo så typisk at fremdeles den dag i dag prøver man å konsentrere oppmerksomheten om de forferdelige «fascister». Det er imidlertid bare et tåketeppe for å kamufflere rød virksomhet.

Men verden vil som kjent bedras, og noen stor forandring blir det nok ikke med det første.

H.

Norsk legionær har russisk krigsfange i kjelleren!

Herr redaktør!

Det ville sikkert ha vært interessant om vi kunne ha hatt en utstilling med frontkjempenes minner fra Østfronten.

Noen har en bit av en tanks eller et Stalinorgel, eller en medalje utdelt engang i Kreml.

En legionær jeg kjenner slår imidlertid alle, han har en le-

vende russisk krigsfange i kjelleren!

Tro det eller ei, det er helt sant.

Han eier nemlig et hus med kjellerleilighet, ja riktig, den fhv. russiske krigsfangen leier denne leiligheten. Han ble tatt til fange ved Rostov i 1942 og etter krigen kom han til slutt til Norge.

Han har god kontakt med familien, sender stadig pakker med brukt tøy.

Det er voldsomme avgifter på pakker til Sovjet som må betales i vestlig valuta, til jul måtte han ut med 2700 kr.

Nytt tøy nytter det nesten ikke å sende — det «kryper» ut av pakkene når det passerer Sovjetgrensen.

Han bruker mange penger av sine inntekter på å hjelpe sine og er ofte på auksjoner for å få kjøpt tøy.

Russeren er en trivelig kar som gjerne diskuterer hine hårde dager da vi lå på hver vår side av en langstrakt front.

Korrespondent, Østfold

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag og torsdag kl. 11 - 14, onsdag kl. 18 - 21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04 Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND Viking Boktrykkeri, Oslo